

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL E. J. IR AB „LIETUVOS DRAUDIMAS“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2017 m. lapkričio 8 d. Nr. 242-472

Vilnius

Lietuvos bankas gavo E. J. (toliau – pareiškėja) kreipimąsi, kuriuo pareiškėja prašė išnagrinėti tarp jos ir AB „Lietuvos draudimas“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

Pareiškėja su draudiku sudarė būsto draudimo sutartį, kurios neatskiriama dalis yra Būsto turto draudimo taisyklės Nr. 067 (galioja nuo 2016 m. vasario 1 d.) (toliau – Taisyklės). 2016 m. gegužės 25 d. išduotas draudimo liudijimas Nr. (*duomenys neskelbiami*), jame nurodyta, kad nuo 2016 m. birželio 21 d. iki 2017 m. birželio 20 d. apdraustas pareiškėjos būstas, esantis adresu: (*duomenys neskelbiami*). Šia sutartimi pareiškėjos būstas apdraustas draudimo variantu „Maksimalus draudimas“, o namų turtas taip pat apdraustas draudimo variantu „Maksimalus draudimas“.

2016 m. spalio 7 d. pareiškėja kreipėsi į draudiką ir nurodė, kad 2016 m. spalio 2 d. įvyko įvykis, kurio metu per namo stogą buvo aplietos miegamojo kambario lubos. Draudikas gautą pranešimą užregistravo duomenų sistemoje ir pradėjo žalos bylos Nr. (*duomenys neskelbiami*) administravimo veiksmus: 2016 m. spalio 13 d. atliko įvykio vietos apžiūrą ir surašė Turto sunaikinimo, sugadinimo aktą. Remdamasis surinkta informacija, draudikas nustatė, kad „vandens prasiskverbimas įvyko pro atitvarines konstrukcijas“. 2016 m. lapkričio 9 d. draudiko darbuotojas elektroniniu laišku informavo pareiškėją, kad, vadovaudamasis draudimo sutarties nuostatomis, draudikas 2016 m. spalio 2 d. įvykį pripažino draudžiamuoju, nes vanduo į namą pateko per „netvarkingas atitvarines konstrukcijas“. Taip pat darbuotojas pareiškėjai akcentavo, kad žala bus atlyginama tik vieną kartą per 4 metus.

Pareiškėja, nesutikdama su draudiko priimtu sprendimu, 2016 m. lapkričio 9 d. draudikui pateikė atsakymą: nurodė, kad, nors jos būstas pastatytas prieš 7 metus, tačiau patalpos buvo aplietos pirmą kartą po to, kai baigėsi garantinis laikotarpis. Pareiškėjos teigimu, iki draudžiamąjį įvykio visus namo defektus pašalindavo namo statytojas (5 metų garantija). Dėl šios priežasties pareiškėja nesutiko su draudiko teiginiais, kad patalpos buvo užlietos dėl netvarkingų namo konstrukcijų.

2016 m. lapkričio 22 d. draudikas, įvertinęs visus surinktus duomenis, priėmė sprendimą išmokėti pareiškėjai 326,11 Eur draudimo išmoką, atlyginančią 2016 m. spalio 2 d. įvykio metu patirtą žalą. Pareiškėja su draudiko priimtu sprendimu sutiko ir po jo jokių papildomų pretenzijų nei dėl priimto sprendimo pagrindo, nei dėl apskaičiuoto nuostolio dydžio draudikui nereiškė.

2017 m. kovo 7 d. pareiškėja kreipėsi į draudiką ir nurodė, kad įvyko įvykis, kurio metu per terasą į katilinę ir garažą pateko vanduo. Draudikas gautą pranešimą užregistravo duomenų sistemoje ir pradėjo žalos bylos Nr. (*duomenys neskelbiami*) administravimo veiksmus: 2017 m. kovo 9 d. atliko įvykio vietos apžiūrą ir surašė Turto sunaikinimo, sugadinimo aktą. Remdamasis surinkta informacija, draudikas nustatė, kad vanduo pakartotinai prasiskverbė per namo konstrukcijas, todėl, vadovaudamasis Taisyklių nuostatomis, įvykį pripažino nedraudžiamuoju ir atsisakė pareiškėjai išmokėti draudimo išmoką. Pareiškėja su draudiko priimtu sprendimu

nesutiko, todėl tarp šalių kilo ginčas.

Kreipimesi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo pareiškėja nurodė nesutinkanti su draudiko priimtu sprendimu. Pareiškėjos teigimu, draudikas šiurkščiai pažeidė jos, kaip draudėjos, teises – atliko neteisėtus veiksmus ir priėmė nepagrįstą ir nemotyvuotą sprendimą. Pareiškėjos nuomone, draudikui atsisakius vykdyti draudimo sutartyje ir teisės aktuose numatytas pareigas, iš esmės yra paneigiama draudimo apsaugos kompensacinė funkcija, pažeidžiamos pareiškėjos, kaip silpnesniosios sandorio šalies, teisės. Dėl šios priežasties pareiškėja reikalauja rekomenduoti draudikui išmokėti jai priklausančią draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal pareiškėjos pateiktas remonto sąmatas, t. y. 5666,20 Eur.

Atsiliepime į pareiškėjos kreipimąsi draudikas nurodė nesutinkąs su pareiškėjos reikalavimu ir prašo jį atmesti. Draudikas pabrėžė, kad priimdamas sprendimą vadovavosi Taisyklių A IV dalies 1.2 c papunkčiu: draudžiamuoju įvykiu pripažįstamas vandens prasiskverbimas pro pastato konstrukcijas – lietaus ar tirpstančio sniego vandens staigus ir netikėtas prasiskverbimas pro stogo dangą ar išorines pastato sienas, pamatus, įskaitant išorinių konstrukcijų jungtis. Nuostoliai atlyginami tik už pirmą įvykį iki Taisyklių A V dalies 1.2 papunktyje nurodytų limitų. Draudikas teigia surinkęs visą būtiną informaciją ir duomenis, juos išsamiai išnaginėjęs ir priėmęs sprendimą išmokėti draudimo išmoką dėl įvykusio draudžiamojo įvykio, kurio metu vanduo prasiskverbė „per atitvarines konstrukcijas“. Administruodamas žalos bylą Nr. (*duomenys neskelbiami*) draudikas pateikė paklausimą Lietuvos hidrometeorologijos tarnybai ir gavo atsakymą – informaciją apie laikotarpį nuo 2016 m. spalio 2 d. iki 2016 m. spalio 3 d. vyravusias orų sąlygas: draudžiamojo įvykio metu stichinių, ekstremalių meteorologinių reiškinių, tokių kaip audra ar liūtis, pastebėta nebuvo. Remiantis Lietuvos hidrometeorologijos tarnybos pateikta pažyma Nr. (*duomenys neskelbiami*), nuo 2016 m. spalio 1 d. iki 2016 m. spalio 2 d. Vilniaus rajone vėjo greitis siekė apie 7–8 m/s, o krituliai iškrito tik 2016 m. spalio 2 d. (iki 1,1 milimetro).

Vadovaudamasis pareiškėjos pateiktomis nuotraukomis ir 2016 m. spalio 13 d. Turto sugadinimo sunaikinimo akte užfiksuotais duomenimis, draudikas nustatė žalos mastą ir priežastis. Draudiko įsitikinimu, 2016 m. spalio 2 d. įvykio metu vanduo prasiskverbė pro namo stogą dėl stogo dangos ir kamino sujungimo „bituminio elemento“, kuris užtikrina sandarumą, natūralaus nusidėvėjimo, t. y. dėl natūralių atmosferinių reiškinių (karščio). Draudikas nesutinka su pareiškėjos pozicija, kad 2016 m. spalio 2 d. įvykis įvyko dėl „pakeltos skardos“. Draudiko nuomone, stogo dangos defektų gali atsirasti tiek dėl ekstremalių meteorologinių reiškinių (pvz., audros, krušos), tiek dėl ilgalaikio meteorologinių reiškinių poveikio (pvz., veikiami karščio, šalčio, drėgmės ir tiesioginių saulės spindulių, tvirtinimo elementai prarado savo „laikomąsias savybes“, vėjo gūsis „pakėlė skardą“ arba lietui lyjant vėjas įpūtė vandens po stogo dangos kraštu).

Be to, draudikas teigia prisiimantis ir riziką, kuri kyla dėl neįprastų meteorologinių sąlygų, nustatytų Taisyklių A IV dalies 1.3 papunktyje. Tačiau tuo atveju, kai nėra užfiksuotų ekstremalių meteorologinių reiškinių, o įvykio aplinkybės (atsižvelgiant į stogo ir kitų aplinkinių pastatų bei medžių būklę) rodo, kad pastatai nėra paveikti stipraus vėjo, „pasireiškiančio ardančiu poveikiu“, draudiko įsitikinimu, pagrįstai galima konstatuoti, kad įvykis įvyko dėl kitų priežasčių.

Taip pat draudikas atkreipia dėmesį į tai, kad, pagal Statybos techninio reglamento STR 2.05.02:2008 „Statinių konstrukcijos. Stogai“ (toliau – Reglamentas) nuostatas, pareiškėjos namo stogas turėjo būti suprojektuotas ir įrengtas taip, kad atlaikytų vėjo greitį iki 24 m/s, o draudžiamojo įvykio metu vyravo 8 m/s vėjo greitis.

Dėl šių priežasčių draudikas, vadovaudamasis Taisyklių nuostatomis ir atsižvelgdamas į tai, kad 2017 m. kovo 7 d. įvykio metu vanduo pakartotinai prasiskverbė „per atitvarines konstrukcijas“, įvykį pripažino nedraudžiamuoju ir atsisakė pareiškėjai išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią įvykio metu patirtus nuostolius.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 (2016 m. sausio 28 d. redakcija) patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio

sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių (toliau – Taisyklės) 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui pateiktų dokumentų ir informacijos, tarp šalių ginčas iš esmės kilo dėl 2017 m. kovo 7 d. įvykio pripažinimo nedraudžiamuoju.

Vertinant pareiškėjos draudiko atžvilgiu keliamo reikalavimo pagrįstumą, visų pirma atkreiptinas dėmesys į tai, kad, kaip yra nurodęs kasacinis teismas savo praktikoje, draudimo sutartimi draudimo objektui suteikiama apsauga, tačiau ji nėra absoliuti – draudikas, prisiimdamas draudimo riziką, nustato draudimo sutartimi suteikiamos draudimo apsaugos ribas. Galiojantys teisės aktai leidžia draudikui nustatyti prisiimamos draudimo rizikos ir teikiamos draudimo apsaugos ribas – atvejus, kada mokama draudimo išmoka, ir atvejus, kada draudikas yra atleidžiamas nuo pareigos mokėti draudimo išmoką. Sudarydamas draudimo sutartį draudikas pasiūlo sąlygas, kurios apibrėžia jo prisiimamos rizikos ribas, ir pagal tai apskaičiuoja draudimo įmokos dydį. Draudimo apsauga nustatoma tiek draudiko parengtose draudimo rūšies taisyklėse, tiek draudimo liudijime aptartose individualiose sąlygose (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2012 m. kovo 13 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-91/2012; 2009 m. birželio 15 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-257/2009; 2013 m. balandžio 19 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-215/2013).

Vadovaujantis Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 2 straipsnio 10 dalimi, draudimo apsauga – tai draudiko įsipareigojimas mokėti draudimo išmoką įvykus draudžiamajam įvykiui. Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 6.987 straipsnyje nustatyta, kad draudimo sutartimi draudikas įsipareigoja už sutartyje nustatytą draudimo įmoką sumokėti draudėjui arba trečiajam asmeniui, kurio naudai sudaryta sutartis, įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytą draudimo išmoką, apskaičiuotą įstatyme ar draudimo sutartyje nustatyta tvarka, jeigu įvyksta įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytas draudžiamasis įvykis. Draudimo išmokos mokėjimas yra pagrindinė draudiko pareiga, kuri vykdoma įvykus draudžiamajam įvykiui. Vadinasi, tik nustačius, kad yra įvykęs teisiškai reikšmingas faktas – draudžiamasis įvykis, draudikui kyla pareiga mokėti draudimo išmoką. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas 2013 m. birželio 26 d. nutartyje, priimtoje išnagrinėjus civilinę bylą Nr. 3K-3-316/2013, yra nurodęs, kad nedraudžiamieji įvykiai pašalina draudiko pareigą mokėti draudimo išmoką *ab initio* (nuo pradžių).

Pareiškėjos ir draudiko draudimo sutartis buvo sudaryta pagal Taisyklių, kurios yra neatskirama šios draudimo sutarties dalis, nuostatas. Šalių sudaryta sutartis, kaip turto draudimo sutartis, yra savanoriška, todėl draudikas tokio pobūdžio sutartyse gali savo nuožiūra pasiūlyti sąlygas, susijusias su teikiama draudimo apsauga. Kita vertus, nors sutarties šalys, vadovaudamosi CK 6.156 straipsnyje įtvirtintu sutarties laisvės principu, savarankiškai gali nusistatyti draudimo apsaugos ribas, tačiau draudikas, turėdamas įstatymo suteiktą teisę parengti draudimo rūšies taisykles, privalo užtikrinti ir sutarties sąlygų teisinį apibrėžtumą, jų suderinamumą, jo pateiktos sąvokos turi būti kiek įmanoma aiškiau atskleistos, konkretizuotos (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2007 m. kovo 16 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-152/2007; 2008 m. sausio 25 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-45/2008), kad sudarančiam draudimo sutartį draudėjui nekiltų abejonių dėl sutartimi teikiamos draudimo apsaugos apimties. Jeigu sutarties sąlygos yra parengtos aiškiai ir suprantamai, jos neturi būti aiškinamos per plačiai, priešingu atveju būtų nepagrįstai išplečiami draudiko prisiimti įsipareigojimai. Tai reiškia, kad draudimo sutartį sudarančiose taisyklėse turi būti nurodomi požymiai, kuriems esant įvykis gali būti pripažintas draudžiamuoju. Pareiga mokėti draudimo išmoką draudikui kyla tik tuomet, kai įvykio aplinkybės atitinka konkrečius draudimo sutartyje nurodytus draudžiamąjį įvykio požymius, o įvykiai neatitinka nedraudžiamųjų įvykių apibrėžimo (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2004 m. balandžio 14 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-268/2004).

Taigi, nagrinėjant šalių ginčą ir siekiant įvertinti draudiko sprendimo pripažinti 2017 m. kovo 7 d. įvykį nedraudžiamuoju pagrįstumą, reikia nustatyti, ar šis įvykis iš tiesų neatitinka

draudžiamojo įvykio apibrėžimo, įtvirtinto Taisyklių sąlygose.

Taisyklių A IV dalies 1.2 c papunktyje nustatyta, kad draudžiamuoju įvykiu pripažįstamas vandens prasiskverbimas pro pastato konstrukcijas – lietaus ar tirpstančio sniego vandens staigus ir netikėtas prasiskverbimas pro stogo dangą ar išorines pastato sienas, pamatus, įskaitant išorinių konstrukcijų jungtis. Nuostoliai atlyginami tik už pirmą įvykį iki Taisyklių A V dalies 1.2 papunktyje nurodytų limitų. Taisyklių A V dalies 1.2 papunkčio 2 lentelėje numatyta, kad, pasirinkus būsto draudimo apsaugos variantą „Maksimalus draudimas“, draudikas įsipareigoja atlyginti dėl vandens prasiskverbimo pro pastato konstrukcijas sukeltą žalą, tačiau draudimo išmoka už tokią žalą yra mokama tik už pirmąjį įvykį.

Įvertinus pirmiau minėtų Taisyklių A IV dalies 1.2 c ir Taisyklių A V dalies 1.2 papunkčių nuostatų, įtvirtinančių nagrinėjamo ginčo kontekste aktualų draudžiamojo įvykio apibrėžimą, turinį, darytina išvada, kad šios sąlygos yra pakankamai paprastos ir skaidrios, aiškiai ir nedviprasmiškai atskleidžiančios, koks įvykis (t. y. kokių požymių turintis įvykis ir esant kokioms sąlygoms) yra laikomas (pripažįstamas) draudžiamuoju įvykiu pagal Taisyklių sąlygas. Pažymėtina, kad, pagal Taisyklių sąlygas, draudikas, sudarydamas draudimo sutartį, įsipareigojo tik pirmąjį įvykį pripažinti draudžiamuoju ir išmokėti draudimo išmoką, kai vanduo prasiskverbia pro pastato konstrukcijas. Jei įvyksta pakartotinis įvykis, kai vanduo prasiskverbia per pastato konstrukcijas, draudikas turi teisę įvykį pripažinti nedraudžiamuoju ir atsisakyti išmokėti draudimo išmoką.

Iš pateiktų duomenų matyti, kad 2016 m. spalio 2 d. įvyko įvykis, kurio metu per namo stogą buvo aplietos miegamąjį kambario lubos. Draudikas gautą pranešimą užregistravo duomenų sistemoje ir pradėjo žalos bylos Nr. (*duomenys neskelbiami*) administravimo veiksmus: 2016 m. spalio 13 d. atliko įvykio vietos apžiūrą ir surašė Turto sunaikinimo, sugadinimo aktą. Pareiškėja informavo draudiką, kad apgadintą stogą atvykę apžiūrėti įmonės, kuri užsiima stogo remontu, darbuotojai jai nurodė, kad 2016 m. spalio 2 d. įvykis įvyko dėl „pakeltos stogo skardos“, kuri buvo veikiamą vėjuotų, audringų oro sąlygų, t. y. gamtos veiksnių. Draudikas nesutiko su pareiškėjos argumentais, nes, jo nuomone, 2016 m. spalio 2 d. įvykio metu vanduo prasiskverbė „per atitvarines namo konstrukcijas“. Dėl šios priežasties draudikas įvykį pripažino draudžiamuoju ir pareiškėjai išmokėjo 326,11 Eur draudimo išmoką, atlyginančią patirtus nuostolius. Be to, draudiko darbuotojas 2016 m. lapkričio 9 d. elektroniniu laišku įspėjo pareiškėją: kadangi vanduo į miegamąjį kambarį prasiskverbė per namo konstrukcijas, draudikas, vadovaudamasis Taisyklių nuostatomis, žalą atlygina tik už pirmąjį įvykį, o jei įvyks pakartotinis įvykis, draudikas turės teisę atsisakyti išmokėti draudimo išmoką.

Lietuvos banko vertinimu, atsižvelgiant tiek į susiklosčiusias faktines aplinkybes, tiek į šalių pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad draudikas pagrįstai 2016 m. spalio 2 d. įvykį pripažino draudžiamuoju, vadovaudamasis Taisyklių A IV dalies 1.2 c papunkčio nuostatomis. Draudikas sprendimą įvykį pripažinti draudžiamuoju grindė Lietuvos hidrometeorologijos tarnybos prie Aplinkos ministerijos jam pateiktais duomenimis apie didžiausią vėjo greitį ir kritulių kiekį laikotarpiu nuo 2016 m. spalio 1 d. iki 2016 m. spalio 2 d. Išanalizavus pirmiau minėtos tarnybos draudikui skirtą raštą, matyti, kad jame yra pateikti duomenys apie kritulių kiekį ir didžiausią vėjo greitį, t. y. pateiktoje pažymoje nurodyta, kad nuo 2016 m. spalio 1 d. iki 2016 m. spalio 2 d. Vilniaus rajone vėjo greitis siekė apie 7–8 m/s, o kritulių šiuo laikotarpiu iškrito tik 2017 m. spalio 2 d. ir jie siekė apie 1,1 milimetrą. Atsižvelgiant į tai, kaip nepagrįstas vertintinas pareiškėjos teiginys, kad įvykis įvyko dėl „pakeltos stogo skardos“, kuri buvo veikiamą vėjuotų, audringų oro sąlygų, t. y. gamtos veiksnių, nes draudžiamojo įvykio metu vyravo šiek tiek stipresnis už vidutinį vėjo greitis, tai objektyviai negalėjo sukelti pareiškėjos nurodomos žalos. Darytina išvada, kad draudžiamojo įvykio metu Vilniaus mieste vyravusios gamtinės sąlygos nebūtų galėjusios padaryti panašių nuostolių (kaip pareiškėjos namui) geros būklės pastatams.

Be to, Lietuvos banko vertinimu, reikia atsižvelgti ir į tai, kad Reglamento 8 punkte yra numatyta, kad stogai turi būti atsparūs atmosferos poveikiui ir projektiniams eksploatacijos poveikiams. Stogai turi būti suprojektuoti, pastatyti ir naudojami taip, kad atitiktų esminius statinių reikalavimus. Reglamento 1 priedo „Hidroiziliacinės stogo dangos tvirtinimo

reikalavimai“ 1.1 lentelėje yra nustatytos vėjo greičio pagrindinės atskaitinės vertės: Vilniaus rajone stogai turi būti suprojektuoti taip, kad atlaikytų 24 m/s vėjo greitį. Lietuvos hidrometeorologijos tarnybos pažymoje nurodyta, kad laikotarpiu nuo 2016 m. spalio 1 d. iki 2016 m. spalio 2 d. vėjo greitis siekė nuo 7 iki 8 m/s, tai patvirtina draudiko argumentą, kad nuo 2016 m. spalio 1 d. iki 2016 m. spalio 2 d. vyravęs vėjo greitis ir iškritusių kritulių kiekis objektyviai negalėjo „pakelti stogo skardos“, kaip nurodo pareiškėja. Darytina išvada, kad draudiko priimtas sprendimas, kad vanduo prasiskverbė per pastato konstrukcijas, yra teisingas ir pagrįstas objektyviais duomenimis.

Lietuvos banko vertinimu, nagrinėjant šį individualų ginčą esmine aplinkybe laikytina tai, kad draudikas, vadovaudamasis Taisyklių nuostatomis, priėmė teisingą sprendimą dėl 2016 m. spalio 2 d. įvykio ir pagrįstai išmokėjo draudimo išmoką, skirtą pareiškėjos patirties nuostoliams dėl vandens prasiskverbimo pro pastato konstrukcijas atlyginti. Dėl šios priežasties draudikui pakartotinai nustačius, kad 2017 m. kovo 7 d. įvyko įvykis, kurio metu vanduo į katilinę ir garažą pakartotinai prasiskverbė pro pastato konstrukcijas, darytina išvada, kad, pagal Taisyklių A IV dalies 1.2 c ir Taisyklių A V dalies 1.2 papunkčiuose išdėstytas nuostatas, draudikas pagrįstai 2017 m. kovo 7 d. įvykį pripažino nedraudžiamuoju, nes nustatė, kad vanduo pro pastato konstrukcijas prasiskverbė jau antrą kartą.

Kadangi nebuvo nustatytos sąlygos pripažinti 2017 m. kovo 7 d. įvykį draudžiamuoju pagal Taisyklių sąlygas, draudiko sprendimas pripažinti šį įvykį nedraudžiamuoju laikytinas teisėtu, todėl pareiškėjos reikalavimas (pripažinti įvykį draudžiamuoju) atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos E. J. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius